

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΡΦΥ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΕΙΝΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

ΟΤΑΝ ΚΑΤΙ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΣΤΡΑΒΑ από τις εφτά το πρωί, είναι αναμενόμενο πως θα συνεχίσει να πηγαίνει στραβά ούτε εγώ ξέρω μέχρι πότε. Κατ' αρχάς είναι Δευτέρα. Αυτό από μόνο του είναι μια τραγωδία. Και σαν να μην ήταν αρκετό που ξημέρωσε άλλη μία Δευτέρα, χτες το βράδυ πήγε μεσάνυχτα να καταφέρω να κοιμηθώ, μέχρι ν' αποστηθίσω όλες αυτές τις σαχλαμάρες που πρέπει να ξέρω σήμερα για την προφορική εξέταση στην ιστορία. Τι άλλο με περιμένει ακόμα;

Αυτό το άλλο που με περιμένει ακόμα το βλέπω μπροστά μου με το που μπαίνω στην κουζίνα. Η μάνα μου, με μια επιπλέον φαινή ιδέα: να αρχίσουμε, λέει, οι δυο μας να αποτοξινώνουμε το σώμα μας, γιατί με όλα αυτά που τρώμε το έχουμε καταντήσει χώρο τοξικών αποβλήτων. Υπάρχει λογικός άνθρωπος που να μπορεί να σκεφτεί όλο αυτό το πράμα Δευτέρα πρωί με την τσίμπλα στο μάτι;

«Ρε μαμά!» αντιδρώ όταν φέρνει κοντά μου ένα ποτήρι γεμάτο με πράσινο αηδιαστικό ζουμί. «Τι είναι αυτή η αηδία;»

«Υγιεινό ρόφημα» λέει με περηφάνια. «Ένας φίλος μου έδωσε τη συνταγή και το έφτιαξα».

Τη διώχνω όπως θα έδιωχνες μια ενοχλητική μύγα που κάθισε πάνω στο φαγητό σου. Αλλά τι κάνουν συνήθως οι ενοχλητικές μύγες μόλις τις διώξεις από το φαγητό σου; Έρχονται και ξανάρχονται, μέχρι να πάρεις τη μυγοσκοτώστρα και να τις στείλεις αδιάβαστες στον άλλο κόσμο. Κι άντε να πάρω τη μυγοσκοτώστρα και ν' αρχίσω να βαράω τη μάνα μου.

«Πρέπει να πιεις» επιμένει. «Θα κάνει στο έντερό σου γενική καθαριότητα. Θα το κάνει να λάμψει».

«Να λάμψει το δικό σου έντερο» απαντώ. «Εγώ το δικό μου το θέλω λιγδιασμένο».

Πάω και βρίσκω τα δημητριακά και το γάλα να φάω μια μπουκιά σαν άνθρωπος. Τρέχει γρήγορα και μου τ' αρπάζει.

«Αυτά κατάσχονται» λέει.

Μου δείχνει το σημείο πάνω στο κουτί που είναι γραμμένα τα συστατικά.

«Διάβασε και μόνη σου. Τίγκα στη ζάχαρη είναι».

Προσπαθώ να πάρω πίσω το κουτί των δημητριακών, αλλά το σφίγγει με τόση δύναμη, που είναι αδύνατον. Άμα μουλαρώσει η μάνα μου, βάζει κάτω αρισβαρίστες.

«Πώς θα πάω νηστική στο σχολείο; Έχω προφορική εξέταση πρώτη ώρα. Ιστορία».

«Μα δε θα πας νηστική. Θα πιεις αυτό το υπέροχο ρόφημα. Θα πλημμυρίσει ο οργανισμός σου με βιταμίνες και μέταλλα. Θα λάμψει το δέρμα σου. Θα δυναμώσει το μυαλό σου. Θα αριστεύσεις στην εξέτασή σου άμα το πιεις».

«Δεν-το-πί-νω» ξεκαθαρίζω.

«Θα-το-πιεις» ξεκαθαρίζει.

«Ρε μαμά, σύνελθε!» την παρακαλώ. «Πεινάω. Χρειάζομαι φαγητό. Το στομάχι μου γουργουρίζει».

«Πιες αυτό και το στομάχι σου θα πάψει να γουργουρίζει» λέει και φέρνει το ποτήρι κοντά στα χείλη μου.

Η μπόχα με αναγουλιάζει.

«Θα ξεράσω! Πάρ' το, πάρ' το μακριά μου!»

Το φέρνει πιο κοντά.

«Πότε έκανε λάθος η μανούλα;» λέει. «Όχι, σε προκαλώ να μου πεις πότε έκανε λάθος η μανούλα».

«Αν κάτσω να απαριθμήσω πότε έκανε λάθος η μανούλα, θα αναρωτιούνται όλοι γιατί περνάνε οι εβδομάδες και δε δίνουμε σημεία ζωής».

Φαντάζομαι ήδη την αγγελία που θέλω να βάλω στην εφημερίδα: «Ζητείται μάνα φυσιολογική να υιοθετήσει δύσμοιρη έφηβο με ποικιλία ψυχικών τραυμάτων για να την οδηγήσει με ασφάλεια στα δύσβατα μονοπάτια της ενηλικίωσης. Δεκτές μόνο σοβαρές προτάσεις».

Το ρολόι στην κουζίνα δείχνει επτά και τέταρτο. Θα αργήσω και μετά θα έχω τη Σωτηριάδου να λέει πως το έκανα επίτηδες για να γλιτώσω την προφορική εξέταση. Με έχει που με έχει στο μάτι, δεν υπάρχει περίπτωση να της δώσω περισσότερες ευκαιρίες για να χύσει το φαρμάκι της. Παίρνω τη γενναία απόφαση.

«Φέρε» λέω. «Κι αν δηλητηριαστώ, ελπίζω να σε φάνε οι τύψεις και να μην μπορείς να βρεις ησυχία για τα επόμενα πέντε χρόνια».

Μου δίνει το ποτήρι, κλείνω τα μάτια, κλείνω τη μύτη, κλείνω κάθε εγκεφαλική δραστηριότητα και το κατεβάζω μονορούφι.

«Τι έλιωσες μέσα;» φωνάζω μόλις και οι τελευταίες σταγόνες κατεβαίνουν στο λαρύγγι μου. «Βάτραχο;»

«Αγγούρι, σέλινο, λάχανο, ρεπάνι, σπανάκι, μαρούλι, ρόκα και πράσινες πιπεριές».

«Μπλιαχ! Εμετός!»

Παίρνω την τσάντα μου και ανοίγω την πόρτα να φύγω.

«Αντίο, μάνα. Θα τα ξαναπούμε στον άλλο κόσμο».

Ευτυχώς φτάνω στο σχολείο μερικά λεπτά πριν από την πρώτη ώρα.

«Είσαι καλά; Σαν να πρασίνισε το πρόσωπό σου» λέει ο Αιμίλιος.

«Αιμίλιε, το καλό που σου θέλω μην ξανααναφέρεις τη λέξη πράσινο μπροστά μου σήμερα. Εκτός αν θέλεις να ξεράσω κάτι ανάλογης απόχρωσης πάνω σου».

«Αν είναι για την προφορική εξέταση που είσαι έτσι, μη σκας. Αμφιβάλλω αν η Σωτηριάδου θα ρωτήσει πάνω από μια ερώτηση τον καθένα μας».

Ο Αιμίλιος. Ο πιο αισιόδοξος και ο πιο σπασίγκλας κολλητός του κόσμου.

«Το λες γιατί εσύ ξέρεις τι γράφει ακόμα και κάτω από όλες τις λεζάντες όλων των φωτογραφιών του βιβλίου. Εγώ μετά βίας κατάφερα ν' αποστηθίσω τα SOS».

«Ε, άμα κατάφερες ν' αποστηθίσεις τα SOS, γιατί ανησυχείς; Αφού πάντα τα SOS πέφτουν στις εξετάσεις. Ειδικά στα θέματα της ιστορίας».

Μακάρι. Η Σωτηριάδου μπαίνει στην τάξη με την ίδια ξινίλα με την οποία βγήκε την Παρασκευή. Χασμουριέται, κάθεται στην έδρα και βγάζει από την τσάντα της ένα μικρό σημειωματάριο. Σκέφτομαι πως από στιγμή σε

στιγμή μπορεί να με σηκώσει για την εξέταση και νιώθω το περιεχόμενο του στομαχιού μου να ανεβαίνει στο στόμα μου.

«Μπορώ ήδη να καταλάβω ποιοι διαβάσατε και ποιοι όχι» λέει η Σωτηριάδου και είναι ηλίου φαεινότερο πως η μόνη χαρά στη ζωή της είναι να βασανίζει εφήβους. «Και σύντομα θα μπορώ να το αποδείξω κιόλας».

Σηκώνει πρώτα τον Αιμίλιο. Ο οποίος Αιμίλιος δε σηκώνεται απλά. Εκτινάσσεται σαν ολοκαίνουριο ελατήριο. Μου 'ρχεται να τον πιάσω από τα μαλλιά και να τον ξανακαθίσω κάτω. Πόση προθυμία, βρε αγόρι μου; Χάλας την πιάτσα για όλους εμάς τους υπόλοιπους. Δεν το καταλαβαίνεις;

«Πότε χρονολογείται η πρώτη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Ανάπτυξέ μας τα γεγονότα με συντομία».

Ο Αιμίλιος φυσικά και δεν αναπτύσσει τα γεγονότα με συντομία. Λέει, λέει, λέει σαν να κατάπιε τη βικιπαίδεια. Επειδή, ως συνήθως, δε διαβάζει μόνο αυτά που γράφει το βιβλίο. Κάθεται και ψάχνει υλικό κι από άλλες πηγές. Ουδέν σχόλιον. Ή μάλλον έχω ένα μικρό σχόλιο. Αυτά βλέπει η λογική και πάει και γκρεμοτσακίζεται στα τάρταρα. Μια υποψία μειδιάματος εμφανίζεται στα χείλη της Σωτηριάδου.

«Λαμπρά» λέει. «Είσαι ένας λαμπρός νέος. Είσαι υπόδειγμα για όλους τους υπόλοιπους μαθητές. Εύγε, παιδί μου!»

Ο Αιμίλιος κοιτάει το πάτωμα. Γιατί, εκτός από υπόδειγμα λαμπρότητας, είναι και σεμνός και μετροφόρων, πανάθεμά τον.

Η Σωτηριάδου κοιτάζει εμένα. Αποστρέφω με τρόπο το βλέμμα μου αποπάνω της και το κατευθύνω τάχιστα στην κιμωλία που κάθετα ήσυχα ήσυχα στο αυλάκι του πίνακα. Προσπαθώ με τη σκέψη μου να απομακρύνω το ενδεχόμενο να ζητήσει από εμένα η καθηγήτρια τώρα να πω μάθημα. *Η Σωτηριάδου θα ζητήσει από κάποιον άλλο να πει μάθημα, η Σωτηριάδου θα ζητήσει από κάποιον άλλο να πει μάθημα, η Σωτηριάδου θα ζητήσει από κάποιον άλλο να πει μάθημα.* Εφαρμόζω κάτι τεχνικές θετικής σκέψης που βρήκα πρόσφατα στο ίντερνετ.

«Φραγκάκη, σήκω να πεις μάθημα».

Μάπα τεχνικές. Σηκώνομαι. Δίπλα μου ο Αιμίλιος μού σφίγγει για μερικά δευτερόλεπτα το χέρι.

«Γκουντ λακ» ψιθυρίζει.

Με την γκαντεμιά που με δέρνει από το πρωί, το πιο πιθανό είναι να με ρωτήσει για τη δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης, την οποία δεν πρόλαβα να διαβάσω επειδή μου πήρε τρεις ώρες να αποστηθίσω την πρώτη και την τρίτη, που μου φάνηκαν σημαντικότερες.

«Πότε χρονολογείται η δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Ανάπτυξέ μας τα γεγονότα με συντομία».

Α, ρε Μέμφυ άρχοντα! Εμένα θα 'χες υπόψη όταν είπες εκείνο το αμίμητο «Ό,τι μπορεί να πάει στραβά θα πάει». Είμαι η απόδειξη όλων των θεωριών σου.

Η κοιλιά μου κάνει ένα περιέργο γρου γρου, το οποίο σίγουρα μπορεί να ακουστεί στα γύρω θρανία. Το άγχος θα με αφήσει στον τόπο στο άνθος της νιότης μου. Κι όλα αυτά επειδή δεν ξέρω να απαντήσω τι στην ευχή έκαναν οι Γάλλοι στη δεύτερη φάση της Γαλλικής

Επανάστασης. Ειλικρινά τώρα. Με ποιον τρόπο θα βοηθήσει τη μελλοντική μου εξέλιξη το να ξέρω τι στα κομμάτια έκαναν οι Γάλλοι στη δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Πετούσαν κρουασάν ο ένας στον άλλο, ξέρω γω;

Η Σωτηριάδου ξινίζει τη μούρη περισσότερο.

«Επαναλαμβάνω την ερώτηση: Πότε χρονολογείται η δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Ανάπτυξέ μας τα γεγονότα με συντομία».

Το γρου γρου γρου ακούγεται ακόμα πιο δυνατά και πολύ φοβάμαι πως δεν πρόκειται για γουργουρητό άγχους ούτε για γουργουρητό πείνας. Είναι γρήγορη κίνηση των εντέρων μου, που με προειδοποιούν πως πρέπει να επισκεφθώ άμεσα την τουαλέτα. Κι όταν λέμε άμεσα, εννοούμε πως θα έπρεπε να βρίσκομαι ήδη εκεί. Α, ρε μάνα, πού με κατάντησες; Δε θα σου ξαναμιλήσω για τους επόμενους εφτά μήνες. Κι αν δεν προλάβω να πάω τουαλέτα και τα κάνω πάνω μου, δε θα σου ξαναμιλήσω για τους επόμενους εφτά αιώνες.

«Θα ανοίξεις, Φραγκάκη, επιτέλους το στόμα σου;»

Το ανοίγω.

«Πρέπει να πάω τουαλέτα, κυρία» λέω.

Χαχανητά ολόγυρα και η Σωτηριάδου να παίρνει θριαμβευτικό βλέμμα χασάπη που ετοιμάζεται να επιτεθεί στα άμοιρα παιδάκια που έχει στον πάγκο του.

«Πόσων χρονών είσαι, Φραγκάκη; Έξι; Μήπως να επιστρέψεις για λίγο στην πρώτη δημοτικού και, όταν νιώσεις πως μπορείς να φερθείς σαν μαθήτριά της πρώτης λυκείου, μας ξανάρχεσαι;»

Δεν έχω άλλα περιθώρια. Θα τα κάνω επάνω μου.

«Κυρία, ειλικρινά πρέπει να πάω».

Αφήνει την έδρα και με προσεγγίζει.

«Παραδέξου πως δεν άνοιξες βιβλίο. Παραδέξου πως δε δίνεις δεκάρα για το μάθημα της ιστορίας και πως, όταν το καλοκαίρι θα μείνεις μετεξεταστέα, δε θα απορείς γιατί. Όπως στρώνουμε, κοιμόμαστε, Φραγκάκη. Κι εσένα το μελλοντικό κρεβάτι σου θα είναι γεμάτο τρύπες».

Τώρα θα σου 'λεγα με τι θα είναι γεμάτο το μελλοντικό κρεβάτι μου αν δε με αφήσεις να πάω τουαλέτα, αλλά έχει χάρη. Ένας δυνατός πόνος μού σφάζει την κοιλιά στα δύο.

«Κυρία, πρέπει πάω τουαλέτα» σφίγγω τα δόντια και βαδίζω προς την πόρτα.

«Ακίνητη!» φωνάζει η Σωτηριάδου. «Νομίζεις είμαι χαζή και θα με ξεγελάσεις, Φραγκάκη; Νομίζεις δεν έχω καταλάβει πως βγαίνεις από την τάξη για να πας να διαβάσεις τα σκονάκια που έχεις κρυμμένα επάνω σου; Σε προειδοποιώ. Αν τολμήσεις να βγεις από αυτή την πόρτα, θα πας κατευθείαν στο γραφείο του λυκειάρχη».

Και στο γραφείο του πρωθυπουργού να πάω, δε δίνω δεκάρα αυτή τη στιγμή. Τρέχω με τα πόδια μου να χτυπάνε στον πισινό μου στην πιο κοντινή τουαλέτα που βρίσκω μπροστά μου και, μόλις μπαίνω μέσα, κατεβάζω αστραπιαία τα ρούχα μου. Ουφ, παραλίγο.

Δε θυμάμαι να ξανάνιωσα τέτοια ευτυχία στη ζωή μου. Ρίχνω κάμποσο κρύο νερό στο πρόσωπό μου και αναρωτιέμαι πώς πρέπει να φερθώ τώρα που θα επιστρέ-

ψω στην τάξη. Ο Βλαδίμηρος –ο γιος του λυκειάρχη που εκτελεί εθελοντικά καθήκοντα γραμματέα στο σχολείο μας– στέκεται στον διάδρομο και με περιμένει.

«Σε θέλει ο λυκειάρχης» λέει. «Η Σωτηριάδου με έβαλε να του μεταφέρω πως είσαι αυθάδης και είρωνας και πως παράκουσες τις οδηγίες της».

«Με έχει στο μάτι, ρε Βλαδίμηρε» αντιδρώ. «Γι' αυτό».

Όταν μπαίνω στο γραφείο του λυκειάρχη, εκείνος με βάζει να καθίσω απέναντί του.

«Φραγκάκη, αληθεύει πως αγνόησες τις οδηγίες της καθηγήτριάς σου;»

«Όχι, κύριε» λέω. «Απλά ήθελα να πάω τουαλέτα και δε με άφηνε».

Ο λυκειάρχης με κοιτά καχύποπτα.

«Ήταν τόσο επείγον να πας τουαλέτα; Δεν άντεχες μέχρι το κουδούνι;»

«Δεν είχα περιθώρια. Σας μιλώ ειλικρινά».

Ανοίγει έναν μεγάλο φάκελο και κάτι διαβάζει.

«Οι βαθμοί σου στα μαθήματα της κυρίας Σωτηριάδου είναι μέτριοι» λέει. «Πρέπει να προσπαθήσεις περισσότερο. Μόλις επιστρέψεις στην τάξη, να ζητήσεις αμέσως συγγνώμη από την καθηγήτριά σου ενώπιον των συμμαθητών σου».

«Μα, κύριε» αντιδρώ «αφού σας εξήγησα. Δεν την ειρωνεύτηκα. Ούτε ήμουν αυθάδης. Έπρεπε οπωσδήποτε να πάω στην τουαλέτα. Γιατί να ζητήσω συγγνώμη επειδή έπρεπε να πάω στην τουαλέτα;».

Το τελευταίο πράγμα που θέλω αυτή τη στιγμή είναι

να κάθομαι να ζητώ συγγνώμη και μάλιστα από τη Σωτηριάδου – και μάλιστα χωρίς να έχω φταίξει πουθενά. Αν είχα μπροστά μου τη μάνα μου αυτή τη στιγμή, θα την ανάγκαζα να πει ένα λίτρο πράσινο ζουμί κι ύστερα θα κλείδωνα όλες τις τουαλέτες.

«Δε σηκώνω κουβέντα, Φραγκάκη» υψώνει τον τόνο της φωνής του ο λυκειάρχης και αναγκάζομαι να επιστρέψω στην τάξη με τη μούρη μέχρι το πάτωμα.

Χτυπώ την πόρτα της αίθουσας και μπαίνω. Η Σωτηριάδου στέκεται απέναντί μου με τα χέρια δεμένα στο στήθος και περιμένει θριαμβευτικά. Πώς με χαρακτηρίσε στον λυκειάρχη είπαμε; Είρωνα και αυθάδη; Ωρσία, λοιπόν. Αυθάδης και είρωνας.

«Συγγνώμη, κυρία» λέω. «Άλλη φορά, άμα με πιάνει κόψιμο, θα προτιμώ να τα κάνω επάνω μου μέσα στην τάξη, αφού δε μας επιτρέπετε να πηγαίνουμε τουαλέτα».

Οι συμμαθητές μου γελούν. Η Σωτηριάδου γίνεται έξω φρενών.

«Θέλεις να ξαναπάς στον λυκειάρχη, Φραγκάκη;» τσιρίζει. «Τον δρόμο τον έμαθες πλέον καλά».

Ξεφυσάω. Αν ξαναπάω στον λυκειάρχη, αυτός θα καλέσει στο σχολείο τους γονείς μου. Το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι στη ζωή μου σήμερα είναι να έρθουν και οι γονείς μου στο σχολείο. Γι' αυτό αναγκάζομαι να της απολογηθώ με μεταμέλεια για να γλιτώσω τα χειρότερα. Από μέσα μου όμως τη σκυλοβρίζω. Μου κάνει νόημα να πάω να κάτσω στο θρανίο μου.

Μόλις κάθομαι, γυρίζω να κοιτάξω το ρολόι που βρίσκεται πάνω από τον πίνακα. Ακόμα δεν έχει πάει εννιά

και νιώθω ήδη εξουθενωμένη. Ο Αιμίλιος ψιθυρίζει «Καημενούλα μου!» μέσα στο αυτί μου και βάζει το χέρι του πάνω στο δικό μου. Το αφήνει κάμποση ώρα εκεί, ώσπου αρχίζω να νιώθω άβολα και αναγκάζομαι να το τραβήξω.